

“எல்லாருடைய நலனும் நன்றாகவே முடிகிறது”

[யோபு 42:12-17]

யோபு புத்தகத்தின் கடைசி ஆறு வசனங்கள் ஒரு மாபெரும் நாடகத்திற்கு ஒரு மாபெரும் உச்சக் காட்சியை அளிக்கின்றன. 42:12ஐப் புரிந்துகொள்வதற்கு யோபுவின் புத்தகம் முழுவதையும் படிப்பது தகுதியானதாக உள்ளது: “கர்த்தர் யோபின் முன்னிலைமையைப் பார்க்கிலும் அவன் பின்னிலைமையை ஆசீர்வதித்தார் ...” இதை அறிந்து கொள்ளுங்கள்: கர்த்தர் ஆசீர்வதிக்கின்றார்! எதிர்ப்பான சூழ்நிலையிலும் கூடக் கர்த்தர் ஆசீர்வதிக்கின்றார். மதிப்பு மிக்க பாடங்களைக் கற்றறிந்த அல்லது மேன்மையான மக்களாக ஆகியிருந்த நிலையில் நாம் நமது கடினமான வேளைகளின் முடிவுக்கு வருகின்றபோது கர்த்தர் நம்மை ஆசீர்வதித்திருக்கின்றார். முடிவில் நாம் பெலப்படுத்தப்பட்டால், அது நல்லதாகவே உள்ளது. சாலொமோன், “ஒரு காரியத்தின் துவக்கத்தைப் பார்க்கிலும் அதின் முடிவு நல்லது ...” என்று கூறினார் (பிர. 7:8).

யோபுவுக்கு நேர்ந்த சோதனைகள் ஒரு மகிழ்ச்சியான முடிவைக் கொண்டிருந்தன. அவர் தேவனுடைய பயங்கரத்திற்குரிய வல்லமையை அறிந்து கொண்டது மட்டுமின்றி, தேவனுடைய மட்டில்லாத இரக்கத் தையும் அனுபவித்தார்:

யோபு தன் சிநேகிதருக்காக வேண்டுகல் செய்தபோது, கர்த்தர் அவன் சிறையிருப்பை மாற்றினார். யோபுக்கு முன் இருந்த எல்லாவற்றைப்பார்க்கிலும் இரண்டத்தனையாய்க் கர்த்தர் அவனுக்குத் தந்தருளினார். அப்பொழுது அவனுடைய எல்லாச் சகோதரரும் சகோதரிகளும், முன் அவனுக்கு அறிமுகமான அனைவரும் அவனிடத்தில் வந்து, அவன் வீட்டிலே அவனோடே போஜனம் பண்ணி, கர்த்தர் அவன்மேல் வரப்பண்ணின சகல தீங்கினிமித்தம் அவனுக்காக அங்கலாய்த்து, அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி, அவரவர் ஒவ்வொரு தங்கக் காசையும், அவரவர் ஒவ்வொரு பொன் ஆபரணத்தையும் அவனுக்குக் கொடுத்தார்கள். கர்த்தர் யோபின் முன்னிலைமையைப் பார்க்கிலும் அவன் பின்னிலைமையை ஆசீர்வதித்தார். பதினாலாயிரம் ஆடுகளும், ஆறாயிரம் ஓட்டகங்களும், ஆயிரம் ஏர்களும், ஆயிரம் கழுதைகளும் அவனுக்கு உண்டாயின. ஏழு குமாரரும், மூன்று குமாரத்திகளும் அவனுக்குப் பிறந்தார்கள். மூத்த

மகளுக்கு எமீமாள் என்றும், இரண்டாம் மகளுக்கு கெத்சீயாள் என்றும், மூன்றாம் மகளுக்குக் கேரேனாப்புக் என்றும் பேரிட்டான். தேசத்தில் எங்கும் யோபின் குமாரத்திகளைப்போல் செளந்தரியமான பெண்கள் காணப்படவில்லை. அவர்கள் தகப்பன் அவர்கள் சகோதரரின் நடுவிலே அவர்களுக்குச் சுதந்தரம் கொடுத்தான். இதற்குப்பின் யோபு நூற்றுநாற்பது வருஷம் உயிரோடிருந்து, நாலு தலைமுறையாகத் தன் பிள்ளைகளையும் தன் பிள்ளைகளுடைய பிள்ளைகளையும் கண்டான். யோபு நெடுநாளிருந்து, பூரண வயதுள்ளவனாய் மரித்தான் (42:10-17).

தேவன் யோபுவுக்கு நேர்ந்த சோதனைகளை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து, அவர் இழந்திருந்த யாவற்றையும் அவருக்கு இரண்டத்தனையாகக் கொடுத்தார். யோபு (தமது துன்பத்தில் இருந்து) மீட்கப்பட்ட போது, அவரது சகோதரர்களும் சகோதரிகளும் அவருடைய தோழர்களும் அவருடன் உணவு உண்டு அவருக்குப் பரிசுகளைக் கொண்டு வந்தனர். குடும்பத்தார் மற்றும் நண்பர்கள் ஆகியோரின் உதவியுடனும் தேவனுடைய ஆசீர்வாதங்களுடனும், யோபு வாழ்வை மீண்டும் புதிதாகத் தொடங்கினார். அவருடைய ஆட்டு மந்தைகளும் மாட்டு மந்தைகளும் (மற்ற மிருக ஜீவன்களும்) அவரிடத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டபோது இருந்ததைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்காயின. அவருக்கு மேலும் ஏழு மகன்களும் மூன்று மகள்களும் பிறந்தனர் - அந்தப் பெண்கள் தேசத்தில் மிகுந்த அழகுள்ளவர்களாய் இருந்தனர். யோபு தமக்கு நேர்ந்த சோதனைகளுக்குப் பின்பு 140 ஆண்டுகள் உயிருடன் இருந்தார். அவர் தமது பேரக்குழந்தைகளையும், கொள்ளுப் பேரக்குழந்தைகளையும் காணாமளவு உயிர்வாழ்ந்து முதிர்வயதில் மரித்தார்.

யோபுவின் போராட்டம் மற்றும் நிறைவில் அவர் பெற்ற வெற்றி ஆகியவை நமது சொந்தப் பிரச்சனைகளைப் தாக்குப்பிடிப்பதற்கு நமக்கு உதவும்படியான சில சூசகமான குறிப்புகளைக் கொண்டுள்ளன. போராட்டங்களைத் தாக்குப்பிடிப்பதற்கு நாம் யோபுவின் புத்தகத்தை மறுகண்ணோட்டமிட்டு அதன் பாடங்களை ஆழ்ந்து சிந்திப்போம்.

போராட்ட வேளைகளில் என்ன செய்யக்கூடாது

முதலாவதாக, விட்டுக்கொடுத்து விடாதீர்கள். யோபு தாம் பிறந்த நாளை சபித்தார். அவர், “நான் கர்ப்பத்தில் தானே அழியாமலும், கர்ப்பத்திலிருந்து புறப்படுகிறபோதே சாகாமலும் போனதென்ன?” என்று கூறினார் (3:11). எதிர்பாராத வகையில் வாழ்வு நம்மைக் கவிழ்க்கையில் இதுவே நாம் கொண்டிருக்கும் உணர்வாக உள்ளது. யோபுவின் பொறுமையைப் பற்றி யாக்கோபு எடுத்துரைத்தார்: “... யோபின் பொறுமையைக்குறித்துக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்கள்...” (யாக். 5:11). அவர் தேவனிடம் முறுமுறுத்து அவரைக் கேள்விகேட்டாலும், அவர் தேவனை ஒருக்காலும் துறந்துவிடாதிருந்தார்.

பவுல் தமக்கு நேர்ந்த சிரமங்களை எதிர்கொண்ட அவரது எண்ணப்போக்கைக் கவனியுங்கள்: “நாங்கள் எப்பக்கத்திலும் நெருக்கப் படும் ஒடுங்கிப்போகிறதில்லை; கலக்கமடைந்தும் மனமுறிவடை கிறதில்லை; துன்பப்படுத்தப்படும் கைவிடப்படுகிறதில்லை; கீழே தள்ளப்படும் மடிந்து போகிறதில்லை” (2 கொரி. 4:8, 9). அவர் எங்கெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினாரோ அங்கெல்லாம் இருக்கவும், அவர் எவற்றையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் விரும்பினாரோ அவற்றையெல்லாம் செய்யவும் தயாராக இருந்தார். பிலிப்பியில் இருந்த சகோதரர்களுக்கு அவர், இந்த பூமியில் தாம் இந்த பூமியில் வாழ்ந்து கர்த்தருடைய ஊழியத்தைச் செய்வதா அல்லது அவருடன் இருப்பதற்காகப் பரலோகத்திற்குச் செல்வதா என்று முடிவு செய்வது கடினமாக இருந்ததாகக் கூறினார் (பிலி. 1:21-24). அந்த முடிவு அவர் தாமாகவே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டியதாய் இருக்கவில்லை; அவர் தமது வாழ்வுக்குத் தேவனுடைய தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருந்தார். இந்தக் கூற்றைப் பவுல் எழுதிய வேளையில் சிறையில் இருந்தார் என்பதை நினைவுகூருகையில் இது இன்னும் அதிக அர்த்தம் கொண்டுள்ளது.

இரண்டாவதாக, பின்னால் திரும்பிப் பார்க்காதீர்கள். யோபு, “பழைய நல்ல நாட்களை” விரும்பினார் (29:2). மேன்மையான நாட்களில் இருந்தது போல் நம் சூழ்நிலைகள் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவது நன்மை எதையும் செய்யாது. நாம் கட்டாயமாக அதைச் செய்ய வேண்டுமென்றால் அவற்றைப் பற்றி நினைத்துப் பார்க்க முடியும். ஞாபகப்படுத்திக் கொள்வதிலிருந்து எந்தத் துன்பமும் வருவதில்லை; ஆனால் நாம், சென்றுபோன நாட்களை நினைவுபடுத்த முயற்சி செய்தால், நாம் ஏமாற்றம் அடைவோம். “பழைய நல்ல நாட்களை” கொண்டுவந்த அதே தேவன் “புதிய நல்ல நாட்களையும்” கொண்டுவரக் கூடியவராக இருக்கின்றார். மீண்டுமாக, பவுலின் எண்ணப்போக்கு உதவிநிறைந்ததாக உள்ளது:

சகோதரரே, அதைப் பிடித்துக்கொண்டேனென்று நான் எண்ணுகிறதில்லை. ஒன்று செய்கிறேன், பின்னானவைகளை மறந்து, முன்னானவைகளை நாடி, கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் தேவன் அழைத்த பரம அழைப்பின் பந்தயப்பொருளுக்காக இலக்கை நோக்கிக் தொடருகிறேன் (பிலி. 3:13, 14).

கடந்துபோன பிரகாசமான நாட்களை விரும்புதல் என்பது பயனற்றதாக உள்ளது. நேற்று என்பது தேவன் படைத்த முதலாம் நாளைக்காட்டிலும் நாம் சென்றடையச் சமீபமாக இருப்பதில்லை. அதற்குப் பதிலாக, எதிர்வருகிற பிரகாசமான நாட்களை நாம் கண்ணோக்கு வோமாக!

மூன்றாவதாக, உங்களுக்காக நீங்கள் வருத்தப்படாதீர்கள். யோபுவின் சுமை கடலின் மணலைவிடக் கனத்திருந்தது என்று அவரே விவரிக்கும் அளவுக்கு மிகவும் பெரியதாயிருந்தது (6:2, 3). யோபு தமக்காகத் தாமே வருத்தப்பட்டார். நீங்கள் உங்களுக்காக வருத்தப்படும்போது, அதைச்

செய்பவர் நீங்கள் ஒருவராக மாத்திரமே இருப்பீர்கள் என்பதே தன்னிரக் கத்தின் முரண்பாடாக உள்ளது! யோபுவைத் தவிர யோபுவுக்காக எவரொருவரும் வருத்தப்படவில்லை - யோபுவுக்காகத் தேவன்கூட வருத்தப்படவில்லை. அவரது மூன்று நண்பர்களிடத்தில் அவர், “என் சிநேகிதரே, எனக்கு இரங்குங்கள். தேவனுடைய கை என்னைத் தொட்டது” என்று கெஞ்சியும்கூட, அவர்கள் அவர்மீது இரக்கப்பட வில்லை (19:21). அவரது மனைவி அவருக்கு ஆறுதலாக இருக்கவில்லை.

மோசே இஸ்ரவேல் ஜனத்தின் முறுமுறுத்தலினால் பாரப்பட்டபோது, அவர் தமக்காக வருத்தப் பட்டார். அவர் தமக்குத் தேவன் அப்படிப்பட்ட பாரத்தைக் கொடுத்திருந்தது ஏன் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள இயலாதிருந்தார். ஒருவேளையில் தேவனிடத்தில் அவர், “இவர்களுடைய பிதாக்களுக்கு நான் ஆணையிட்டுக்கொடுத்த தேசத்துக்கு நீ இவர்களை முலையுண்கிற பாலகனைத் தகப்பன் சுமந்துகொண்டுபோவதுபோல, உன் மார்பிலே அணைத்துக்கொண்டுபோ என்று நீர் என்னோடே சொல்லும்படி இந்த ஜனங்களையெல்லாம் கர்ப்பந்தரித்தேனோ? இவர்களைப் பெற்றது நானோ?” என்று கேட்டார் (எண். 11:12-15). அவர் அந்த மக்கள் யாவரின் பாரத்தையும் தாம் தனியாகச் சுமக்க முடியாது இருந்த காரணத்தினால், தாம் மரித்துப்போக அனுமதிக்கும்படி தேவனிடத்தில் கேட்டுக் கொண்டார். தேவன் மோசேயின் பிரச்சனையைத் தீர்த்து வைத்தார். அவர் யோபுவின் பிரச்சனையையும் தீர்த்து வைத்தார். நாம் சிலவேளைகளில், தேவன் நமக்கு எதிராக இருக்கின்றார் என்று நினைக்கலாம், ஆனால் அவர் எல்லா வேளைகளிலும் நமக்காகவே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றார்.

நான்காவதாக, மற்றவர்கள் மீது பழிசுமத்தாதீர்கள். சுயத்தை நியாயப்படுத்துதல் என்ற தந்திரம் ஏதேன் தோட்டத்தைப் போலவே மிகவும் பழைமையானதாக உள்ளது. தேவன், ஆதாமையும் ஏவாளையும் அவர்களின் பாவத்துடன் எதிர்கொண்டபோது ஆதாம், ஏவாள்மீதும் தேவன்மீதும் பழிசுமத்தினார். அவர், “என்னுடனே இருக்கும்படி தேவரீர் தந்த ஸ்திரீயானவள் அவ்விருட்சத்தின் கனியை எனக்குக் கொடுத்தாள், நான் புசித்தேன்” என்று கூறினார் (ஆதி. 3:12). ஏவாள், “சர்ப்பம் என்னை வஞ்சித்தது, நான் புசித்தேன்” என்று கூறி (3:13), சர்ப்பத்தின்மீது பழி சுமத்தினாள்.

யோபு தமது இடர்ப்பாடுகளுக்காகப் பழிசுமத்த யாரேனும் கிடைப் பார்களா என்று பார்த்தார். அவர் தாமே பொறுப்பாளி என்று நம்பாதிருந்தார். அவர் தமது பேராட்டங்களுக்கு யாரையேனும் குறிப்பிட முடியாதிருந்தார், எனவே அவர் தேவனைக் கேள்விகேட்டார். பலிகடா ஒன்றிற்காக வேட்டையாடித் தேடுதல் என்பது நமது பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதில்லை. யாரெல்லாம் அல்லது எதெல்லாம் பொறுப்பாக உள்ளது என்று தேடும்படியாகச் சாத்தான் நம்மைக் காத்துக்கொள்ளக்கூடும் வரையிலும், அவன் நமது பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதில் இருந்து நம்மை விலக்கிவைக்க முடியும்.

போராட்ட வேளைகளில் என்ன செய்ய வேண்டும்

முதலாவது, தேவன் மீது நம்பிக்கை வையுங்கள். நாம் யோபு 42:12ஐ நினைத்துப்பார்க்க வேண்டும்: “கர்த்தர் யோபின் முன்னிலைமையைப் பார்க்கிலும் அவன் பின்னிலைமையை ஆசீர்வதித்தார்.” கர்த்தர் ஆசீர்வதிக்கின்றார்! சூரியன் மறைகிறது, ஆனால் சூரியன் உதயமும் ஆகிறது (பிர. 1:5). தேவன் அறைகூவல் விடுக்கப்படவேண்டியவராக இருப்பதில்லை; மாறாக, அவர் நம்பிக்கை வைக்கப்பட வேண்டியவராக இருக்கின்றார். “விஷயங்கள் மிகவும் கடினமாகிக்கொண்டிருக்கும்போது” அது, தேவனை விட்டுப் புறம்பே செல்வதற்கான காலமல்ல. துன்பவேளைகளை எதிர்கொள்ளும்போது, தேவனுடைய குடும்பத்தில் இருந்து பின்னிட்டுச் செல்லுகின்றவர்கள் எத்தனைபேர்? இப்படிப்பட்ட வேளைகளுக்காகத் தான் தேவனுடைய குடும்பம் உண்டாக்கப்பட்டுள்ளது. துன்ப வேளையில் பிழைத்திருக்கக் கூடாத விசுவாசம் என்பது பலவீனமான விசுவாசமாக உள்ளது. யோனா தமக்கு நேர்ந்தவற்றிலேயே மிகத் தீவிரமான சோதனையை எதிர்கொண்டபோது, அவர் தேவன்மீது மிகவும் நம்பிக்கை யாய் இருந்தார். அவர் மீனின் வயிற்றில் இருந்துகொண்டு, “என் ஆத்துமா என்னில் தொய்ந்துபோகையில் கர்த்தரை நினைத்தேன். அப்பொழுது என் விண்ணப்பம் உமது பரிசுத்த ஆலயத்திலே உம்மிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது” (யோனா 2:7) என்று அழுதார்.

மீண்டும் சிந்திப்பதற்காக நாம் சற்றே தாமதிப்போம். “உங்கள் படுக்கையிலே உங்கள் இருதயத்தில் பேசிக்கொண்டு அமர்ந்திருங்கள்” (சங். 4:4); “பயப்படாதிருங்கள். நீங்கள் நின்றுகொண்டு இன்றைக்குக் கர்த்தர் உங்களுக்குச் செய்யும் இரட்சிப்பைப் பாருங்கள்” (யாத். 14:13) என்று நாம் வாசிக்கின்றோம். நமது பிரச்சனைகளை நாமே கையாளுவதை நாம் நிறுத்த வேண்டும். நாம், ஒரு பலகையின்மீது நின்றுகொண்டு, அதை நாமே தூக்கிக்கொள்ள முடியாது. நாம், நம்மையும் நமது பிரச்சனைகளையும் தேவனிடமாய்த் திருப்பவேண்டும். இந்தச் சிந்தனையில் தேவனுடைய அமைதியூட்டும் மருந்து பின்வருமாறு: “ஆகையால், ஏற்றகாலத்திலே தேவன் உங்களை உயர்த்தும்படிக்கு, அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள். அவர் உங்களை விசாரிக்கிறவரானபடியால், உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் அவர்மேல் வைத்துவிடுங்கள்” (1 பேது. 5:6, 7). பேதுருவுக்கு நீண்டநாட்கள் முன்னதாக யோபு வாழ்ந்திருந்தார், தேவன் யோபுவை உயர்த்தும்படிக்கு அவர், பேதுரு போதித்ததையே செய்திருந்தார்.

இரண்டாவது, தேவனுக்கு நன்றி செலுத்துங்கள். தேவன் நமக்குக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகின்றவற்றைக் குறித்து (அதைப் பெறாதிருப்பதால்) வருத்தம் கொண்டுள்ளவர்களாய் இருப்பதற்கு மாறாக, அவர் நமக்கு ஏற்கனவே கொடுத்துள்ளவற்றிற்காக, நாம் அவருக்கு நன்றி நிறைந்தவர்களாய் இருக்க வேண்டும். ஒருமுறை நான், ஒரு வேதாகம வகுப்பில் இருந்த பெண்கள் குழுவினிடத்தில், அவர்கள் தேவனிடத்தில்

ஏதொன்றும் கேட்காமல் அவர் ஏற்கனவே கொடுத்துள்ளவற்றிற்கு நன்றி மாத்திரம் செலுத்தி ஒரு வாரத்திற்கு ஜெபிக்க முயற்சி செய்யும்படி கேட்டுக்கொண்டேன். அடுத்த வாரத்தில் பலர் தேவனிடத்தில் ஏதொன்றும் கேட்காமல் ஒரு ஜெபத்திற்கான வார்த்தைகளை அமைப்பதில் இருந்த கடினத்தன்மையை உறுதிப்படுத்தினர். நமக்குத் தேவையானவற்றையோ அல்லது நமக்குத் தேவை என்று நாம் நினைப்பவற்றைப் பற்றியோ தேவனிடத்தில் ஜெபிப்பதில் தவறு எதுவும் இல்லை. இயேசு தமது சீஷர்கள் (தேவனிடத்தில்) கேட்கவேண்டும் என்று போதித்தார் (மத். 7:7). நாம் வேண்டிக்கொண்டிருப்பவை நமக்குத் தேவை என்று தேவன் நினைக்காதிருக்கலாம் - இப்படிப்பட்ட விஷயத்தில் தேவன் நமது ஜெபத்திற்கு “இல்லை” என்றே பதில் தருவார் (2 கொரி. 12:7-9). அவர், “பொறுமையாயிரு” என்று மாத்திரம் கூறலாம். அவரது பதில் எதுவாயிருப்பினும் அதை நாம் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சங்கீதம் 27:14, “கர்த்தருக்குக் காத்திரு, அவர் உன் இருதயத்தை ஸ்திரப்படுத்துவார், திடமனதாயிருந்து, கர்த்தருக்கே காத்திரு” என்று கூறுகிறது.

தேவன் நமக்குக் கொடுத்துள்ளவற்றிற்காக மாத்திரம் அல்ல, ஆனால் அவர் நமக்குக் கொடுப்பதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ளவற்றிற்காகவும் நாம் நன்றிசெலுத்த வேண்டும். அவர் நமக்காக ஆயத்தம் செய்வதாக வாக்குத்தத்தம் செய்துள்ள ஒரு ஸ்தலத்திற்காக நாம் நன்றிநிறைந்த வர்களாய் இருக்க முடியும் (யோவா 14:2, 3). நாம் எல்லாவற்றிற்காகவும் நன்றி நிறைந்தவர்களாய் இருக்கும்படி போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றோம்: “எல்லாவற்றிலேயும் ஸ்தோத்திரஞ் செய்யுங்கள். அப்படிச் செய்வதே கிறிஸ்து இயேசுவுக்குள் உங்களைக் குறித்துத் தேவனுடைய சித்தமாயிருக்கிறது” (1 தெச. 5:18).

நான் ஒரு பையனாக இருந்தபோது, எனது தந்தையுடன் அடிக்கடி வேட்டையாடச் செல்லும், பிரம்மச்சாரியாயிருந்த ஒருவரைப் பற்றி மகிழ்வூட்டும் விருப்பம் கொண்டிருந்தேன். அவர் சில வேளைகளில் எங்களுடன் இரவு உணவு உண்பதற்குப் போதுமான அளவு முன்னதாகவே வந்துவிடுவார். அவர் உண்பதற்குத் தயாராகும்போது, “அம்மா, வடைக்கு நன்றி அம்மா” என்று என் அம்மாவிடம் சொல்வார். அவர் இன்னமும் வடை எதுவும் பெற்றுக்கொள்ளாது இருப்பார், ஆனால் தமக்கு வடை கிடைக்கும் என்பதை அவர் அறிந்திருப்பார். நாம் இன்னமும் பெற்றுக் கொள்ளாதிருப்பினும், நாம் பெற்றுக்கொள்வோம் என்று அறிந்துள்ள ஆசீர்வாதங்களுக்காக நாம் தேவனுக்கு நன்றி செலுத்த முடியும். நாம் நமது - கடந்தகால நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால - ஆசீர்வாதங்கள் யாவற்றையும் எண்ணிப்பார்ப்பது அவசியமாக உள்ளது!

மூன்றாவதாக, நேர்மறையாகச் சிந்தியுங்கள். பிரச்சனையைச் சார்ந்தவராக இருப்பதைக் காட்டிலும் தீர்வைச் சார்ந்தவராக இருத்தல் மேன்மையானதாக உள்ளது. நாம் தீர்வுகளைப் பற்றிப் பேசுவதைக் காட்டிலும் அதிகமான நேரத்தைப் பிரச்சனைகளைப் பற்றிப் பேசுவதற்குச் செலவிடுகின்றோம். செய்தித்தாள்கள், பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகளைப் பற்றி மாத்திரம் அறிவித்தால் அவைகள் அச்சிடுவதற்குச் சிறிதளவே

விஷயங்களைக் கொண்டிருக்கும். சபை நிர்வாக ஆண்களின் கூட்டத்தில், பிரச்சனைகளைப் பற்றி அவர்கள் விவாதிக்காவிட்டால் கூட்டம் விரைவிலேயே முடிந்து விடும். ஒரு பிரச்சனையைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு அரைமணிநேரத்தைச் செலவிட்டுவிட்டு, சாத்தியகூறுள்ள தீர்வுகளைப் பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திக்காமலேயே அடுத்த “பிரச்சனை”யைப் பற்றி பேசத் தொடங்குதல் என்பது சாதாரணமானதாக உள்ளது. இது நமது சிந்தித்தலின் வழியைப் பற்றி ஏராளமாகக் கூறுகிறது. நாம் பிரச்சனைகள், தடைகள் மற்றும் தோல்விகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றோம். மக்களுக்கு, சாத்தியகூறுகளைப் பற்றிக் கேள்விப்படுதலும், தீர்வுகளை ஆழ்ந்து சிந்தித்தலும், வெற்றிகளைக் கண்ணோக்குதலும் தேவைப்படுகிறது.

நாம் வெற்றியை முன் எதிர்பார்க்க வேண்டுமென்று தேவன் விரும்புகின்றார் (1 கொரி. 15:57). நாம் அவருடைய வல்லமையைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார் (2 தீமோ. 1:7). நாம் ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாமல் இருக்கவேண்டுமென்றும் (பிலி. 4:6), நாம் செய்யும்படிக்கு அவர் விரும்புகின்ற ஒவ்வொன்றையும் கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் பலத்தின் மூலமாகச் செய்ய முடியும் (பிலி. 4:13) என்று நம்பவேண்டுமென்றும் அவர் விரும்புகின்றார். நாம் நல்ல சிந்தனைகளைச் சிந்திக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார் (பிலி. 4:8). நாம், “தேரீயங் கொண்டு: கர்த்தர் எனக்குச் சகாயர், நான் பயப்படேன், மனுஷன் எனக்கு என்னசெய்வான் என்று” கூறும்படிக்கு (எபி. 13:6) பலமும் தேரீயமும் உள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்புகின்றார். தாவீது, “கர்த்தர் என் வெளிச்சமும் என் இரட்சிப்புமானவர், யாருக்குப் பயப்படுவேன்?” (சங். 27:1) என்று கூறினார்.

நேர்மறையாகச் சிந்திக்கும் கிறிஸ்தவர் என்பவர், நமது பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வுகளைத் தேவன் செயல்படுத்துவார் என்று விசுவாசிப்பதற்கு அவர்மீது போதுமான நம்பிக்கையைக் கொண்டிருப்பவராக மாத்திரம் இருக்கின்றார். நாம் தேவன்மீது நம்பிக்கை வைத்து நமக்குக் கிடைத்துள்ள ஆசீர்வாதங்களுக்காக அவருக்கு நன்றி கூறுகின்றபோது, நாம் நேர்மறையாகச் சிந்தித்து, நேர்மறையாகச் செயல்படுகின்றவர்களாய் இருப்போம்.

அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டு, அங்கே நின்றுகொண்டு, அங்கே துருப்பிடித்த நிலையில் மாத்திரம் இராதீர்கள்! கர்த்தருடைய நாமத்தில் சிலவற்றைச் செய்யுங்கள். நீங்கள் சங்கீதம் 23 அல்லது 27ஐ வாசிப்பதன் மூலம் தொடங்கலாம். சங்கீதம் 23, “கர்த்தர் என் மேய்ப்பராயிருக்கிறார், நான் தாழ்ச்சியடையேன்” என்று தொடங்குகிறதான, தாவீதுக்கு மிகவும் பிரியமான சங்கீதமாக உள்ளது. சங்கீதம் 27, “கர்த்தர் என் வெளிச்சமும் என் இரட்சிப்புமானவர், யாருக்குப் பயப்படுவேன்? ...” என்று கூறுகிறது. இந்த வேதவசனங்கள், நமது போராட்டங்களை எதிர்கொள்வதற்கு நமக்குத் தேவையான தேரீயத்தை நமக்குக் கொடுக்க முடியும். பவுல், “... வாசிக்கிறதிலும் புத்திசொல்லுகிறதிலும் உபதேசிக்கிறதிலும் ஜாக்கிரதை யாயிரு ... அசதியாயிராதே. நீ தேறுகிறது யாவருக்கும் விளங்கும்படி இவைகளையே சிந்தித்துக்கொண்டு, இவைகளிலே நிலைத்திரு” என்று கூறினார் (1 தீமோ. 4:13-15).

மேலும் பவுல், “சுர்த்தருக்குள் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருங்கள். சந்தோஷமாயிருங்கள் என்று மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்” என்றும் கூறினார் (பிலி. 4:4). தேவனிடத்தில் இருந்து வருகிற பலத்துடன் நாம், போராட்ட வேளைகளிலும் கூட சந்தோஷமாய் இருக்க முடியும். “மனரம்மியமோ நித்திய விருந்து” (நீதி. 15:15).

முடிவுரை

நான் மகிழ்ச்சியான முடிவுகளைக் கொண்ட கதைகளை விரும்புகின்றேன். அவைகள் நமது வாழ்வு மகிழ்ச்சியான முடிவுகளைக் கொண்டிருக்க முடியும் என்று கருத்துத் தெரிவிக்கின்றன. யோபுவுக்கு நேர்ந்த சோதனைகள் கடுமையானவைகளாய் இருந்தன; ஆனால் அவைகள் முடிந்தபோது, அவரது வாழ்வு மேன்மையானதாக இருந்தது, அவரது பண்பு அதிக பலமுள்ளதாயிற்று, அவர் தேவன்மீது கொண்ட அன்பு இன்னும் பெரியதாயிற்று. அவர் எதிர்கால சோதனைகளைச் சந்திக்க அதிகமாய் ஆயுதம் தரிப்பிக்கப்பட்டார்.

யாக்கோபு, “என் சகோதரரே, நீங்கள் பலவிதமான சோதனைகளில் அகப்படும்போது, உங்கள் விசுவாசத்தின் பரீட்சையானது பொறுமையை உண்டாக்குமென்று அறிந்து, அதை மிகுந்த சந்தோஷமாக எண்ணுங்கள்” என்று கூறினார் (யாக். 1:2, 3). சோதனைகள் கடைசியில் விரும்பத்தக்க விஷயங்களை உண்டாக்கும் என்பதை நாம் நினைவில் வைத்திருந்தால், நாம் சோதனைகளைச் சந்தோஷமாய் எதிர்கொள்ள முடியும். கிறிஸ்தவர்கள் நீடிய பொறுமையை விரும்பவேண்டும், ஏனென்றால் நீடிய பொறுமையானது வாழ்வை இனிமையாக்கும் நிலைப்புத்தன்மை, பக்குவம் மற்றும் பிற பண்புகளை உண்டாக்குகிறது. நமக்கு, “நீங்கள் ஒன்றிலும் குறைவுள்ளவர்களாயிராமல், பூரணராயும் நிறைவுள்ளவர்களாயும் இருக்கும்படி, பொறுமையானது பூரண கிரியை செய்யக்கூடவது” என்று கூறப்பட்டுள்ளது (யாக். 1:4).

எந்த சோதனையும் சோதனை வேளையில் மகிழ்ச்சி நிறைந்ததாகக் காணப்படுவதில்லை, “பிற்காலத்தில் அதில் பழகினவர்களுக்கு அது நீதியாகிய சமாதான பலனைத் தரும்” (எபி. 12:11). போராட்டங்கள் நமக்கு பலத்தைத் தருகின்றன. அவைகள் இல்லாமல் நாம், “அவர் நடந்தபடியே தானும் நடக்க” (1 யோவா. 2:6) ஒருக்காலும் கற்றறியமாட்டோம்.

ஒரு பெண் தனது வீட்டின் ஜன்னல்கட்டையில் கூட்டுப்புழுவின்களில் இருந்து பட்டாம் பூச்சியாகப் பறக்க முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சியைக் கவனித்தாள். அது தனது முழுக்கூட்டின் முனையில் இருந்த ஒரு சிறுதுளைவழியே வெளிவருவதற்குப் பலநாட்களாக முயற்சி செய்துகொண்டிருந்தது. முதலில் அதன் தலையும், பின்பு அதன் மேல்பகுதி உடலும் பின்பு அதன் சிறகுகளும் வெளிப்பட்டன. அந்தச் சிறு துளையில் அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி தனது உடலின் கீழ்ப்பாகத்தைச் சுருக்கிப் போராடிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்தலை அந்தப்பெண் மிகவும் வெறுத்தாள். அதற்கு உதவி தேவை என்று அவள்

முடிவு செய்தாள், எனவே அவள் அந்தத் துளையைப் பெரிதாக்கினாள், அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி சுலபமாக வெளியே வந்தது. இருப்பினும் அதன் கீழ் உடலானது, அது பறக்க இயலாத அளவுக்கு மிகவும் வீங்கிப் போயிற்று. அந்த வண்ணத்துப்பூச்சி அந்த ஜன்னல் கட்டையிலேயே இறந்து விட்டது. அந்தப்பெண், அவ்வண்ணத்துப் பூச்சியானது உயிர்வாழ்வதற்குத் தேவையான போராட்டத்தைத் தான் தடைசெய்துவிட்டதை அறிய வில்லை. அந்தப் போராட்டமானது அந்த வண்ணத்துப்பூச்சியின் கீழ் உடலை அளவில் சிறுத்துப்போகச் செய்து அதன் இறகுகளைப் பலப்படுத்தி யிருக்கும்.

உங்கள் போராட்டங்களில் இருந்து உங்களை எடுத்துப்போடும்படி தேவனிடத்தில் கேட்காதீர்கள் அல்லது அதை எதிர்பார்த்தீர்கள். அதற்கு மாறாக, விசுவாசநிறைவுடன் முடிவை அடைவதற்கு உங்கள் போராட்டங் களுக்குத் தேவையானவற்றை உங்களுக்குத் தரும்படியும் அவற்றை வெற்றிகொள்ள உதவும்படியும் அவரிடத்தில் கேளுங்கள்.